

det stiller sig med Isovergangen over Beltet, og foretage grundige Undersøgelser sammen med de særlig Sagkyndige angaaende, hvad der i saa Henseende lod sig gjøre, saa indser jeg, at derved alene megen Tid maatte gaa hen. Derksom Kommissionen har haft for Die at anstille en Undersøgelse af, hvilke Erfaringer der er gjort med Dampfærger andetsteds, saa er dette ligeledes et Punkt, der ikke saaledes fra idag til imorgen eller engang fra idag til om 14 Dage kan klares. Og naar man endelig vil erindre, at de Mand, der sidde i denne Kommission, Alle ere Folk, der have andre Ting, tilbøls endog saa meget store og omfattende Ting, at varetage, og som her have offret deres Tid, Arbeide og Kræfter til Staten for at løse Spørgsmaal, som ere af største Betydning for vor hele indre Trafiks Udvikling, saa synes det mig ret besynderligt, at den Lovgivende Magt hilser deres Arbeide med at bruge saadanne Yttringer som dem, der faldt fra det ærede Medlem. Det synes mig, at der var større Opfordring til at paaskjønne det Arbeide, der her er præsteret; thi det er fuldstændig uretfærdigt, naar det ærede Medlem yttrede, at dette Arbeide, der nu har medtaget to Aar, ikke alene Intet har skabt, der kunde fremme Sagen, men har gjort Noget, der maatte bidrage til at forsinke det, saaledes at Sagen nu maatte tages for helt fortra. Jeg tillader mig at mene, at det er første Gang, at der foreligger en paa en samlet Overveielse og Undersøgelse støttet Udtalelse om, hvad der lader sig gjøre for paa en gennemgaaende Maade at ordne Istransporten over Store Belt i Isvintre; vi have ikke hidtil haft nogen virkelig samlet Besvarelse deraf, den er første Gang kommen tilstede her. Med Hensyn til de øvrige Punkter, da tror jeg ligeledes, at der er ydet virkelig værdifulde Bidrag til Spørgsmaalets Besvarelse i den afgivne Kommissionsbetænkning, og der er derfor al mulig Opfordring til mere at paaskjønne dette Arbeide, end til at udtale sig kritisk overfor det. Jeg kan heller ikke dele det ærede Medlems Betragtning af, at det Vigtigste, der var at gjøre, var at sørge for Istransporten. Det ærede Medlem, der talte sidst (P. C. Olsen), kan have Ret i, at der er en overveieende Sandsynlighed for, at vi kunne være nær ved en længere Standsning af Transporten over Beltet; den kan komme endnu i denne Maaned eller i alt Fald endnu i denne Vinter og komme til at være en 5 a 6 Uger. Jeg erindrer fra min egen Erfaring, at vi have haft Istransport over Beltet, vist næsten 14 Dage, helt hen i April Maaned, og altsaa ere vi slet ikke sikre endnu, endog blot for iaar; men Spørgsmaalet er jo ikke her om at træffe en Foranstaltning for det enkelte Tilfælde, der kan møde idag eller imorgen. Spørgsmaalet er om at foretage større Arbeider og udsætte sig for betydelige Udgifter, for derved i det Hele taget at være istand til at møde alle saadanne strenge Vintre, som

fremkalde den omtalte Transport. Men da er det en berettiget statistisk Overveielse: hvor hyppig vender en saadan streng Vinter tilbage, og i hvilket Forhold staar dens Hyppighed til den Befolkning, som Staten skal underkaste sig? Nu tror jeg, det maa erkendes, at Alt i Alt, er det et forsvindende Antal Dage af Aaret, hvor Istransporten finder Sted, og det vil være uforstandigt at anvende store Bekostninger paa at møde disse Undtagelsestilfælde, saalænge det, der er Reglen, det, der foregaar paa det langt overveiede Antal Dage af Aaret, endnu lader saameget tilbage at ønske, som Tilfældet er. Derfor synes det mig, at det er rigtigt, at den ærede Minister ikke har kastet sig over Forbedring af Istransporten, men er gaaet ind paa det andet Punkt, Dampfærgesforbindelsen, som det mere paatrængende. Dette vil jo ikke forhindre, at de Fordringer, som det ærede Medlem fra Lemvig (Naberg) stillede, og som vistnok ere ganske berettigede, nemlig at der skal sørges for en mere praktisk Indretning af Forholdene paa Halskov og Knudshoved, naar Istransporten foregaar, finde deres Fyldestgjørelse; thi det er Noget, der i Grunden er væsentlig forskjelligt fra det, hvorom der tales i Kommissionens Betænkning, og strengt taget ikke mer, end at jeg, uagtet det gaar saa farligt til nutilbogs med Tillægsbevillinger, vilde anse det for rigtig handlet af den Minister, som, naar Tilfældet mødte, raff paa sit eget Ansvar gjorde de nødvendige Udgifter for at gjøre Opholdet paa Halskov og Knudshoved mere taaleligt for de Reisende, selv om en Rigsretsaktion maatte komme bagefter. (Læs: Naar Rigsdagen ikke var samlet!) Nei, ligemeget om Rigsdagen var samlet eller ikke. Derimod maa jeg tilføje, at det for mig ikke staar i den samme Grad som afgjort, at det vil være rigtigt at skride til den foreslaaede Foranstaltning med Dampfærger, og navnlig at det vil være rigtigt at holde sig til Dampfærgerne alene. Kommissionsbetænkningen udvikler helt igjennem, at vel have Dampfærgerne deres meget store Betydning for hele den gennemgaaende Godstrafik, men den udvikler tillige — og deri tror jeg, den har hele Erfaringen for sig — at et ligesaa vigtigt og maaske et vigtigere Led i Forbindelsen er Tilvebringelsen af et tilstrækkeligt Antal dygtige, hurtigseilende, velindrettede Skibe, og deri, at Kommissionens Betænkning, idet den fremhæver, at den daglige Forbindelse 3 Gange, der nu foregaar, allerede nu viser sig utilstrækkelig og meget snart maa sørges, er der givet et stærkt Vink om, at, hvad der er vigtigt først at foretage, er en Forbedring af Dampskibsforbindelsen mellem de to Endepunkter af Jernbanerne i Sjælland og Fyen, og at der derved udrettes mere for den Krang, der i Diebliffet søles stærkest, end ved Indretningen af Dampfærger. I den Henseende kan jeg ingenlunde slaa mig til No med, hvad der siges i Lovforslagets Motiver, at der paa